

Божий план

Божий план

Бог має план! Впевненість у цьому сьогодні, коли всі людські плани провалюються, є єдиним променем світла і надії у світі, де безпека, мир і щастя майже повністю затьмарені людським егоїзмом і агресією. Цей промінь надії стає певною впевненістю в майбутньому, коли ми дізнаємося з Писань, що його успіх не залежить від доброї волі та слабких зусиль меншості, яка все ще вірить у Бога, а від Божої рішучості та здатності втілити його в життя, незважаючи на егоїстичний опір тих, хто може бажати перешкодити цьому.

Більшість людей готові погодитися, що якби заповіді Христа, викладені в його Нагірній проповіді, були прийняті світом, можна було б досягти тривалого миру і щастя. Але, кажуть вони, проблема полягає в тому, щоб світ прийняв ці заповіді. Людська історія вчить, що егоїстична людина навряд чи раптово стане альтруїстичною і вирішить прийняти любов замість егоїзму як рушійну силу у своїх справах. Дійсно, слабка надія на те, що силою зброї народи можуть бути змушені дотримуватися Золотого правила і що таким чином з нинішнього краху людських амбіцій і жадібності виникне новий світовий порядок миру і щастя.

Отже, якщо в Божому плані ми маємо знайти справжню надію на майбутнє щастя людства, цей план повинен містити адекватні заходи, за

допомогою яких він може бути ефективно реалізований . Його успіх не повинен бути поставлений під загрозу можливістю егоїстичних маніпуляцій з боку людей або холодною байдужістю невіруючих мас. Писання запевняє нас, що план Бога реалізується за допомогою божественних засобів і методів, які гарантують його дієвість і остаточний успіх у принесенні світу «бажання всіх народів». Аггей 2:7; Захарія 4:6

Божі наміри ніколи не зазнають невдачі

Нинішній трагічний стан світових справ не означає навіть тимчасового провалу божественного плану. Це означає провал того, що люди вважали Божим планом, і цей провал повинен переконати нас у необхідності переглянути Писання, щоб виявити наші помилки в тлумаченні, які привели до надій і очікувань, що зараз руйнуються холодною реальністю фактів.

Те, що щодо мети і прогресу християнства у світі були покладені помилкові і необґрунтовані надії, тепер очевидно для всіх, хто не закриває очі на реальність. У ортодоксальних колах прийнято вважати, що світ неухильно поліпшується, що цивілізація прогресує до все вищих рівнів доброзичливості між людьми і що незабаром страх, бідність і війни зникнуть. У цьому оптимістичному погляді ортодоксального християнства передбачалася також можливість навернення всіх язичників до християнства, ймовірно, ще за життя нинішнього покоління.

Ці помилкові надії та твердження християнського світу почали руйнуватися з початком Першої світової війни в 1914 році. Але було докладено надзвичайних зусиль, щоб об'єднати сили цивілізації та справедливості після провалу людських зусиль щодо збереження миру. Ця війна стала несподіванкою для світу, але з філософської точки зору її називали «війною, що покладе край війнам» і зробить світ «безпечним для демократії».

Після перемир'я 1918 року багато говорили про повернення до «нормального життя», але, як ми всі знаємо, нормального життя так і не було досягнуто. Після того, як всі конференції та переговори зазнали невдачі, почалася ще одна кривава війна, і тепер визнається, що немає надії на повернення світу до нормального життя. Сьогодні питання полягає не в тому, як повернутися до нормального життя, а в тому, якою буде природа нового «нормального життя».

Тим часом, протягом усіх цих неспокійних років, замість того, щоб все більше людей на землі приходили до церков християнського світу, відбувалося навпаки. Навіть у так званих цивілізованих країнах зростання кількості членів церкви не встигало за зростанням населення. Атеїзм набирає обертів. Дух світськості все ще панує в більшості церков. Молодь випускається з наших шкіл і коледжів майже без віри в Бога і Біблію. Місіонерська робота занепала, а філософії всіх видів заповнили нашу прекрасну країну.

Ми розглядаємо ці факти не з метою критики, ані щоб натякнути, що хтось мав би зробити щось краще. Зараз не час висловлювати критику щодо того, що роблять інші, щоб зробити світ кращим місцем для життя. Ми просто хочемо підкреслити, що десь на шляху людських зусиль, незалежно від ступеня проявленої щирості, чоловіки і жінки помилилися щодо Божого задуму. Якби Бог хотів, щоб світ навернувся в цьому поколінні, він би навернувся. Якби Божий захист був над земними інституціями до 1914 року, вони не могли б бути знищені.

Через пророка Господь каже: «Так і слово Моє, що виходить з уст Моїх... Воно не повернеться до Мене порожнім, але виконає те, що Я бажаю, і досягне мети, для якої Я його послав» (Ісаїя 55:8-11). Це означає, що незалежно від тяжких умов, які сьогодні панують у світі, Божі плани, якими б вони не були, неухильно і успішно реалізуються. Апостол каже, що «від початку світу Бог знає всі Свої діла» (Дії 15:18). Це означає, що Бог знав, яким буде Його план для нашого часу, і що цей план не зазнав жодних збоїв. Ісаїя 46:9,10; 14:24,27

Те, що Бог має план, чітко показано апостолом Павлом в Ефесян 3:11, де він говорить про «план віків», план, центральною рисою якого є викупна робота Христа Ісуса, нашого Господа. Те, що цей план охоплює кілька віків, вказано в Ефесян 1:10, де Павло говорить про те, що буде зроблено «у повній мірі часу», і в Ефесян 2:7: «щоб у майбутніх

віках він міг показати надзвичайне багатство своєї благодаті... щодо нас». Дія, яку апостол описує як таку, що має бути виконана, коли настане Божий час, полягає у «зборі всього в Христі». Це означає, що ніколи раніше в історії людства ми не повинні очікувати побачити «все» в гармонії з Христом.

Оскільки план Божий охоплює різні віки, або періоди часу, і тільки після «повноти часів» цей план буде реалізований у примиренні світу з Богом через Христа, давайте дослідимо Писання, щоб з'ясувати, як план Божий у попередні віки просувався до своєї кінцевої мети в «повноті часів».

Три світи

У другому посланні Петра, в 3 розділі, нам розповідається про три «світи». У цьому пророцтві апостол використовує грецьке слово «*kosmos*», що означає порядок речей. Перший з них, як він нам розповідає, закінчився під час Потопу; другий закінчиться з поверненням Христа; а третій, який є світом Божим, «не має кінця». (Ефесянам 3:21). Ці три світи охоплюють три довгі періоди часу. 2 Петра 3:6; Галатам 1:4; Євреям 2:5

Відповідно до сучасного вживання мови, ми можемо говорити про ці три світи як про світ вчорашнього дня, світ сьогоднішнього дня і світ завтрашнього дня. Біблія вживає слово «світ» так само, як і ми, не маючи на увазі планету, на якій ми живемо, а порядок речей серед людей, а іноді як епоху або період. Більшість непорозумінь щодо

Божого задуму для людства виникла через нерозуміння цього факту. Наприклад, біблійний «кінець світу» був неправильно витлумачений як спалення буквальної землі та всього, що на ній. Це відштовхнуло багатьох від дослідження цієї теми.

Через це неправильне розуміння того, що означає кінець світу, багато хто боявся його наближення і тому намагався відсунути його далеко в майбутнє. Інші вважали це лише забобою середньовіччя, не вартим серйозного розгляду. Але коли ми усвідомлюємо, що те, про що Біблія говорить як про кінець нинішнього світу, означає саме те, що ми зараз бачимо і що мислячі люди нашого часу називають кінцем світу, то ця тема повинна набути важливого, навіть життєво важливого значення для всіх, хто цікавиться тим, яким буде світ завтра.

Біблія використовує терміни «вогонь», «землетруси», «бурі» тощо в тому ж образно-метафоричному значенні, в якому вони використовуються в сучасній мові для опису катастрофічних лих, що спіткали людей і народи цього покоління. Так само, як Господь використовує «пшеницю» і «кукіль», «овець» і «козлів», щоб проілюструвати тих, хто служить, вдає, що служить, або протистоїть Йому, так само Він використовує терміни «земля» і «небо», щоб проілюструвати фази організованого суспільства, які називаються «світами». Єремія 22:29

Петро говорить про небеса і землю, які були до Потопу, вказуючи, що вони складали «світ, який був тоді», світ вчорашнього дня. Цей світ

закінчився під час Потопу, але сама земля не була знищена. Про буквальну землю ми читаємо, що вона «існує вічно». (Еклезіаст 1:4). В Ісаї 45:18 нам сказано, що Бог не створив землю даремно, а «створив її, щоб вона була заселена». Це основний факт істини, про який слід пам'ятати, коли ми простежуємо в Писанні контури божественного плану. Божий план не передбачає перенесення людства в іншу сферу життя, а його відновлення до вічного життя на землі, призначеної для людини і є її первісним домом. Псалом 115:16; Ісаїя 65:21; Єремія 31:17; Второзаконня 11:21; Матвія 5:5

Отже, перший світ, який почався в час створення, закінчився під час Потопу. Другий світ, за словами апостола, що почався після Потопу, закінчується руйнуванням, спричиненим в останній фазі великого часу лиха, або дня Господа (Єгови). Цей день Єгови настає після повернення нашого Господа, коли умови в цьому злісному світі будуть подібними до днів Ноя. Матвія 24:38,39; Луки 17:26,27; Буття 6:11; 2 Петра 3:6,7,10

У дні Ноя, як нам розповідається, люди «їли і пили, одружувалися і виходили заміж... і не знали» про наближення Потопу, який мав знищити «тодішній світ». Так само, як пояснює Писання, «день Господній» прийде «як злодій уночі», і люди не усвідомлюватимуть значення подій, доки руйнівні лиха того дня не призведуть до повалення цього «нинішнього злого світу». Галатів 1:4; 1 Солунян 5:2; Лука 21:35

Але кінець сьогоднішнього світу не означатиме кінець людства. Ні, слава Богу, це означатиме лише початок нового світу, світу завтрашнього дня — Божого світу завтрашнього дня. Однією з головних характеристик вчорашнього і сьогоднішнього світу є те, що вони базувалися на егоїзмі, а їхнім правителем був сатана, заклятий ворог Бога. Але з кінцем сьогоднішнього світу і початком світу завтрашнього сатана буде зв'язаний, і цей новий світ перейде під нове, божественне правління. Об'явлення 20:1-4; 21:1-5; 2 Петра 3:13; Ісаїя 65:17; Обадія 21

Егоїзм проти любові

Під керівництвом Сатани дух егоїзму, егоїстичних інтересів, став домінуючим на самому початку вчорашнього світу. Гріх і егоїзм продовжували панувати в тому першому світі, в результаті чого незадовго до його кінця земля «наповнилася насильством». (Буття 6:11). Те саме можна сказати і про сучасний світ. Насправді ми вже є свідками розпаду нинішнього світу, і його знищення спричинене насильством великого часу лиха, проорокованого проороками. Даниїл 12:1

Божий світ завтрашнього дня буде під керівництвом нового Правителя, Христа, Царя царів і Господа господарів. (Псалом 72:1-20; Об'явлення 19:16). Його правління буде ґрунтуватися на любові, а не на егоїзмі. Ось чому апостол говорить про цей світ як про такий, «в якому мешкає справедливість». 2 Петра 3:13

Сатанинське беззаконня гріха та егоїзму принесло смерть, бо «заплата за гріх — смерть» (Римлянам 6:23). Месіанське царювання праведності та любові принесе життя, бо Він повинен царювати, доки всі вороги не будуть покладені під Його ноги, а «останнім ворогом», що буде знищений, є «смерть» (1 Коринтян 15:25,26).

Коли ми маємо на увазі факт існування цих трьох світів та їхні різні характеристики, ми можемо легко побачити, що все, що Біблія може сказати про них, здаватиметься суперечливим, якщо ми не застосуємо її різні твердження до періоду, до якого вони належать. Наприклад, про сьогоднішнього пророк каже: «Тепер ми називаємо щасливими гордих; так, ті, хто чинять зло, підносяться; так, ті, хто спокушають Бога, навіть рятуються». Але про світ завтрашнього дня ми читаємо, що тоді «праведні будуть процвітати», а «всіх нечестивих він (Бог) знищить». Малахія 3:15; Псалом 72:7; Дії 3:23; Псалом 145:20

Цей метод вивчення біблійних диспенсацій, здається, частково є тим, на що посилається апостол Павло, коли наставляє Тимофія бути старанним у застосуванні себе до «правильного розрізнення слова істини» (2 Тимофія 2:15). Якщо під час вивчення Біблії ми будемо намагатися застосовувати її різні пророцтва та обіцянки до світу або епохи, до яких вони належать, ми виявимо в її вченні простоту, гармонію та красу, про існування яких раніше не здогадувалися. Сама Біблія є гармонійною, і все, що нам

залишається для її розуміння, — це досягти з нею гармонії ( ). Іоанна 7:17; Лука 11:9,10; Єремія 29:13

Хоча перші два «світи», згадані апостолом Петром (2 Петра 3:6,7), перебували під контролем сатани, «князя цього світу» (Івана 14:30), а повне божественне правління в справах людей зарезервоване для Божого світу завтрашнього дня, це не означає, що Бог не цікавився людством протягом усього цього часу. Навпаки, протягом століть він неухильно просував підготовчі етапи свого плану, готуючись таким чином взяти на себе управління і благословити «всі родини землі» у свій час, «в повноті часів». Буття 12:3; Ефесянам 1:10

Робота, яку Бог виконував протягом часу, коли сатана панував над масами людей, розвивалася через прогресивні періоди, або епохи. Слово Боже — Його обіцянки та настанови для Свого народу — значною мірою сприяло виконанню Його роботи на землі протягом усіх цих різних епох, і Він мав особливу роботу для кожного періоду Своєї благодаті. У Святому Письмі немає нічого, що вказувало б на те, що в методах Бога щодо Його народу відбулися якісь важливі зміни протягом першого світу, світу вчорашнього дня.

У той час були дані важливі обіцянки. У Буття 3:15 нам сказано, що «насіння» жінки одного дня «розтрощить» голову змія. Через Еноха Бог обіцяв, що Господь прийде з міріадами своїх святих. (Юда 14). У своїх стосунках з Ноем були надані певні ілюстрації, які мають велике

значення для нас сьогодні у зв'язку із закінченням нинішнього світу. Однак тільки після Потопу Божі плани починають відкриватися з великою ясністю, хоча в світлі божественного плану, як ми його бачимо зараз, те, що сталося до Потопу, є дуже значущим.

Патріархальна епоха

Перший період після Потопу можна назвати патріархальною епохою, не тому, що цей вираз зустрічається в Біблії, а тому, що Біблія чітко вказує, що протягом цього періоду Бог мав справу виключно з кількома особами, відомими як патріархи, або батьки Ізраїлю, аж до смерті Якова і заснування народу Ізраїлю його дванадцятьма синами.

Робота або план Бога під час патріархальної епохи не полягав у євангелізації людей. Він говорив з Авраамом і дав йому чудові обіцянки. Бог сказав йому, що його метою було благословити всі родини землі. Це свідчить про Божу зацікавленість у всьому людстві, але в той час людям загалом не було дано можливості отримати обіцяні благословення. В Ісаї 51:2 нам сказано, що Бог покликав тільки Авраама. Буття 12:1

Саме в патріархальний вік міста Содом і Гоморра були знищені через свою нечестивість, але Бог не докладав жодних зусиль, щоб привести цих нечестивих людей до покаяння. Ми знаємо це з того, що Ісус розповідає нам у Новому Завіті.

Учитель, який проводив потужну проповідницьку діяльність ( ) у деяких містах свого часу, сказав, що якби ті самі могутні діла були зроблені в Содомі та Гоморрі, ці міста не були б знищені, бо вони б покаялися. Очевидно, що Бог міг би дати людям цих нечестивих міст ефективно свідчення, якби це було Його планом, але Він цього не зробив. Натомість Він знищив їх, не давши їм можливості покаятися. Також Ісус обіцяв їм «більш терпимий» час, ніж тим містам, які відмовилися визнати Його і Його могутні діла.

З іншого боку, ми мусимо зробити висновок, що ці люди були включені в Божу обіцянку, що Він благословить «всі» родини землі через насіння Авраама, отже, єдиний гармонійний погляд на ситуацію, який ми можемо прийняти, полягає в тому, що Бог планує воскресити содомлян з мертвих, щоб благословити їх. Саме це пророкує пророк Єзекіїль у 16-му розділі свого пророцтва, починаючи з 44-го вірша і до кінця розділу.

Обіцяне насіння

Обіцянка, яку Бог дав Аврааму в патріархальний вік, була пізніше підтверджена божественною клятвою (Буття 22:16-18; Євреїв 6:13-18). Це була чудова обіцянка, в якій Бог відкриває Свій задум благословити всі родини землі. Вона була підтверджена Ісааку та Якову, а після смерті Якова — його дванадцяти сином, які становили ядро народу Ізраїлю. Авраам не розумів повного значення цієї обіцянки. Він не усвідомлював,

наприклад, що насіння благословення мало бути духовним насінням ( ).

Авраам також не розумів чітко, що Божий завіт з ним складався з двох частин: одна частина передбачала розвиток «насіння», а інша — роздачу обіцяних благословень через це насіння. Авраам, безсумнівно, думав, що диво-дитина, Ісаак, мав бути обіцяним насінням, і він так сильно вірив у здатність Бога виконати свої обіцянки, що вірив, що Ісаак воскресне з мертвих, якщо він принесе його в жертву, як наказав Бог. Євреїв 11:17-19

В Євреїв 11:13,39 і Дії 7:5 апостол говорить нам, що Авраам помер, не дочекавшись виконання обіцянки; проте, поки він жив, він «шукав міста, що має основи, якого будівничим і творцем є Бог». (Євреїв 11:10). Місто для Авраама було центром уряду або царства; отже, він очікував від Бога, що Бог встановить на землі царство, в якому нащадки Авраама займатимуть чільне місце. Обіцянка, дана Аврааму, була, справді, однією з обіцянок Старого Завіту про прихід Месіанського царства.

Авраам, як і інші патріархи того часу, відіграватиме дуже важливу роль у земній фазі месіанського царства; і Божі обіцянки їм та їхня покірна віра в ці обіцянки мали велике значення для їхньої підготовки до цієї ролі. Крім того, Божі обіцянки патріархам і Його стосунки з ними відіграють дуже важливу роль у більш чіткому розкритті Його планів для Його народу пізнішого віку. З такого погляду ми бачимо, що хоча Бог і не

робив жодних спроб навернути світ під час патріархального віку, Він все ж виконав дуже важливу роботу, пов'язану з Його планом. Божа робота під час того віку, як завжди, була великим успіхом.

Єврейська епоха

Єврейська епоха, наступний період у Божому плані, почалася зі смерті Якова і закінчилася першим приходом Ісуса. Назва «єврейська епоха» використовується для позначення цього періоду, оскільки вона вказує на те, як Бог продовжував підготовчу роботу для остаточного встановлення Свого царства і, як наслідок, благословення всіх народів. Протягом цього часу Бог мав справу з одним народом, єврейським народом, і ні з яким іншим. Через пророка Він проголосив їм: «Я знав тільки вас серед усіх родів землі». Амос 3:2

Бог дав Ізраїлю Свій Закон. Він послав до них Своїх пророків. Через їхнє священство Він встановив службу в скинії, яка, згідно з Новим Заповітом, була передвістям «добрих речей, що мають прийти». (Євреїв 9:11,23; 10:1). Божа обіцянка цьому народу полягала в тому, що якщо вони будуть вірні Йому, Він зробить їх «царством священиків і святим народом» (Вихід 19:5,6). Це означало, що через них Бог роздасть Свої обіцяні благословення всім родинам землі.

Але Ізраїль не відповідав вимогам для цієї високої і почесної позиції в божественному плані (Римлянам 11:7). Коли до них прийшов їхній Месія

, вони відкинули Його і в результаті були позбавлені цієї особливої позиції божественної милості. Але Божя робота під час єврейської епохи не була провальною. Павло говорить нам, що Закон служив «наставником», щоб привести євреїв до Христа (Галатам 3:24). Нездатність євреїв дотримуватися досконалого Закону Божого і тим самим здобути життя довела необхідність викупної роботи Христа. Всі народи зрештою засвоять той самий великий урок, а саме: необхідність Спасителя.

Бог здійснив інші важливі речі під час єврейської епохи. Його стосунки з Ізраїлем, їхні успіхи та невдачі служать цінними прикладами та дороговказами для духовного Ізраїлю цієї епохи. Сотні обіцянок, даних Ізраїлю через пророків, складають нарис багатьох важливих рис божественного плану і, таким чином, служать дороговказом для послідовників Учителя в їхній підготовці до спільного спадкоємства з Ним у Месіанському царстві. Також і в інших відношеннях робота Бога в єврейську епоху займає важливе місце в божественному плані відновлення людства. Робота Бога під час єврейської епохи не була невдалою, а виконала свою божественну мету.

Єврейська епоха закінчилася з першим приходом Ісуса. Під час його служіння і протягом трьох з половиною років після цього божественна милість продовжувала супроводжувати євреїв; і відповідно до цієї домовленості, Ісус обмежив

своє служіння, а також служіння своїх учнів, народом Ізраїлю аж до свого воскресіння з мертвих. Ісус сказав своїм учням ( ): «Не йдіть до язичників і не входьте в жодне місто самарян, а йдіть радше до загублених овець дому Ізраїлевого». Матвія 10:5,6

Епоха Євангелія

Після воскресіння Ісус сказав своїм учням, щоб вони поширили служіння на всі народи, але навіть тоді вони мали почати з Єрусалима. (Лука 24:45-49; Матвія 28:19,20). Згідно з пророцтвом Даниїла (Даниїл 9:24-27), в якому він говорить про Месію, що буде «відрізаний» посередині «тижня», після смерті Ісуса Ізраїлю мали бути надані три з половиною роки благодаті, звідси і наказ «починаючи з Єрусалима». «Тиждень» у пророчому часі означає сім років, виходячи з розрахунку один рік за один день. Числа 14:33,34; Єзекіїль 4:6; Даниїл 12:11,12; Об'явлення 11:2,3

Так, «починаючи з Єрусалима», розпочалася робота Євангельської епохи. Ця епоха триватиме до другого пришествя Христа, яке також є початком Божого світу завтрашнього дня. Термін «Епоха Євангелія» обрано для позначення цього періоду між першим і другим приходом Христа, оскільки Писання показують, що робота Бога протягом цього часу здійснюється через проголошення Євангелія, або «доброї новини», про Царство.

Як уже зазначалося, під час Патріархальної епохи Бог виконував свою роботу, вибираючи та маючи

справу з певними окремими патріархами. Під час Єврейської епохи його робота виконувалася шляхом взаємодії з єврейським народом ( ); але під час Євангельської епохи Бог не обмежує Свою милість певними видатними особами, як Він робив це в Патріархальній епосі, або одним народом, як Він робив це під час Єврейської епохи, але доручив усім Своїм людям проголошувати радісну звістку про Царство серед усіх народів; і ті, хто відгукнувся на це послання, стали тими, на кого Бог поклав Свою милість, запросивши їх взяти участь у Своему плані віків.

Тоді якою була мета Божої роботи під час Євангельської епохи? Відповідь на це питання ми знаходимо в Діях 15:13-18. Тут нам сказано, що Бог відвідав язичників, «щоб вибрати з них народ для свого імені». Євреї, як народ, мали бути цим народом, і деякі з них прийняли Христа, і тим, хто це зробив, «Він дав владу стати синами Божими» (Івана 1:12). Але в божественному плані цей «народ для Його імені» мав складатися зі 144 000 — чималої кількості з деяких точок зору, але порівняно з усім людством або навіть з тими, хто називає себе християнами, це, справді, лише «мала отара». Луки 12:32

У Посланні до Римлян 11:17-24 апостол пояснює, що язичники можуть отримати особливі привілеї цього Євангельського віку, оскільки євреї, як «природні гілки», були відламані через свою невіру. Це означає, що коли ці «люди для Його імені» вибираються з-поміж язичників, вони

насправді займають місця відкинутих євреїв в оригінальній ізраїльській програмі — природний, плотський дім Ізраїлю втрачає це місце особливої прихильності. Ось чому в « » (Одкровення 7:4-8 і 14:1-3) ми бачимо, що вся група 144 000 представлена під ізраїльським образом.

Зверніть особливу увагу на те, що тут ця «мала отара», яка перебуває з «Агнцем» на горі Сіон, має ім'я Отця Агнця, написано на своїх чолах. Таким чином, вони показані як «народ для Його імені», тобто носії Його імені. В Об'явленні 19:7 ця ж група зображена як «дружина» Агнця, і таким чином вони також носять прізвище свого Небесного Отця (див. також Об'явлення 21:2 і 22:17).

Божий правлячий дім

У світлі загального свідчення Божого Слова цей «народ для Його імені», зібраний з усіх народів за допомогою Євангелія, є Божим правлячим домом. У Міхея 4:1-4 нам розповідається про встановлення божественного царства по всій землі, і це царство (символізоване в пророцтві як «гора») показане як складене з «дома Господнього». Усі спадкові правлячі дома цього теперішнього злого світу були сімейними укладами, через які з покоління в покоління правителі успадковували своє «право» правити.

Тож Бог каже нам, що Його царство буде в руках правлячого дому, який також буде сімейною угодою. Члени цієї сім'ї отримують своє право на

правління у спадок і тому, що вони є частиною сім'ї. Однак це не земна сім'я, а божественна сім'я. Це власна сім'я Бога. Головним у ній є його «єдинородний» і улюблений Син, Христос Ісус. Окрім Ісуса, ті, хто йде його слідами, вступають до божественної родини, стаючи синами Божими. Колоссяни 1:18; Іван 1:12; 1 Іван 3:1,2

Апостол далі пояснює, що якщо ми є синами, то ми є «спадкоємцями Бога і співспадкоємцями Христа». (Римлянам 8:16,17). Всім цим співспадкоємцям обіцяно місце в Божому правлячому домі, і саме метою цього Євангельського віку є відбір і підготовка тих, хто, як члени цієї царської родини небес, мають жити і царювати з Христом тисячу років. Об'явлення 20:4; Псалом 2:9; Об'явлення 2:26,27; 1 Коринтян 6:2,3

З завершенням роботи Епохи Євангелія ніщо не стоїть на заваді встановленню нового світу Божого завтрашнього дня. Ближче до кінця сьогоденного світу відбудеться друге пришествя Христа, спочатку (щодо світу) «як злодій уночі». Христос прийде спочатку, щоб забрати свою наречену. (Івана 14:3; Об'явлення 19:7; 21:2). Коли його наречена, або церква, об'єднається з ним у небесній славі, тоді виконається обіцянка з Об'явлення 22:17, де ми читаємо, що «Дух і наречена кажуть: Прийдіть, . . . візьміть воду життя безкоштовно».

Перший вік у новому світі

Перші тисячу років нового світу можна назвати Тисячоліттям, або Месіанською епохою. Саме протягом тисячі років церква, зібрана зі світу під час цієї Євангельської епохи, буде царювати разом з Ісусом з метою роздачі обіцяних Богом благословень «всім родинам землі». (Буття 12:1-3; Галатів 3:16,27-29; Об'явлення 5:10; Матвія 19:28). Саме під час Месіанської епохи великий план Бога досягне свого славного і переможного завершення. Ефесян 1:10

Але перш ніж настане Тисячолітній вік, світ повинен пройти через «час лиха, якого не було відколи існують народи» (Даніїл 12:1). Є всі підстави вірити, що ми зараз живемо в цей час і що нинішні страждання світу є частиною «часу лиха», з яким закінчується ця епоха.

Оскільки церковні люди зазвичай вважали, що Бог хотів, щоб світ навернувся до Нього в цей Епоху Євангелія, нинішнє руйнування цивілізації їх бентежить і підриває їхню віру в Бога та християнство (Єремія 8:15). Але коли ми усвідомлюємо, що завданням цієї епохи було лише зібрати з усього світу тих, хто буде царювати з Христом у наступній епосі, тоді нинішня очевидна поразка християнства стає зрозумілою.

Насправді, сам Ісус чітко натякнув, що коли настане час його другого пришествя, на землі залишиться дуже мало віри (Лука 18:8). Павло пророкував, що в «останні дні» настануть

небезпечні часи, і що люди будуть «більше любити розкоші, ніж Бога» (2 Тимофія 3:4). У притчі про пшеницю і кукулю Ісус чітко дав зрозуміти, що значна частина його заявлених послідовників буде лише імітувати християнство і що в кінці віку ці конфесійні угруповання будуть знищені.

Це спалення куколю в кінці віку є, частково, тим великим часом лиха, з яким закінчується вік. Але це не означає, що робота цього віку була провальною. Божа робота в цьому столітті, як і в усіх попередніх століттях, була дивовижним успіхом. Всі його справжні «пшениці» врешті-решт будуть зібрані в небесну комору, і тоді вони «засяють, як сонце в царстві свого Отця». (Матвія 13:43). Тому, незалежно від того, наскільки ми бачимо розпад того, що називається християнством, пам'ятаймо, що нічого не може статися без Божого дозволу і що те, що нам може здаватися лихом, є лише підготовкою до встановлення справжнього християнства під час тисячолітнього царювання.

Еденський рай

Давайте тепер простежимо розвиток Божого плану з дещо іншої точки зору. Ми звернули увагу на велике значення часового елементу в божественних планах — як Божий план розвивався від однієї епохи до іншої — і тепер ми розглянемо божественну програму в її зв'язку з різними рівнями буття, або сферами життя. Коли

в Ефесян 1:10 апостол описує завершення божественного плану в «розподілі повноти часів», він заявляє, що тоді все буде зібрано під Христом ( ), як те, що є на «небі», так і те, що є на «землі».

У Святому Письмі ми бачимо, що згадуються два види спасіння: одне — небесне, а інше — земне. Якщо не брати до уваги цей факт під час вивчення Біблії, то виникає багато очевидних суперечностей. Більшість обіцянок Старого Завіту і деякі обіцянки Нового Завіту описують земні благословення, тоді як більшість обіцянок Нового Завіту і ті обіцянки Старого Завіту, які пророко говорять про церкву, окреслюють небесну надію. Необхідно правильно застосувати ці обіцянки до часу, якщо ми хочемо побачити гармонію, яка існує між ними.

Ми наголошуємо, що Адам був створений, щоб жити на землі, а земля була створена, щоб бути домівкою для людини (Ісая 45:18; Псалом 115:16). Адаму нічого не було сказано про те, що він піде до неба. Йому було сказано, що якщо він не буде слухатися Божого закону, то помре. Зворотне також було б правдою — якщо він не буде неслухатися, то не помре. Якби Адам не порушив Божий закон, то наказ розмножуватися, наповнювати землю і підкорювати її був би виконаний без гріха, хвороб і смерті.

У цьому випадку Адам і його діти продовжували б жити на землі без страху смерті. Коли наказ наповнити землю був би повністю виконаний, ця функція людства провидінням припинилася б, і

земля залишилася б наповненою досконалою і щасливою людською родиною, яка насолоджувалася б повною Божою милістю протягом нескінченних віків вічності. Але так не сталося, бо Адам не послухався Божого закону, і на нього впав передбачений вирок смерті. Але це не означає, що Божий задум у створенні людини зазнав невдачі.

Саме через гріх Адама все людство народилося в стані гріха і смерті, а не досконалості і життя. Павло пояснює, що через непослух одного чоловіка гріх увійшов у світ, а через гріх – смерть, тож смерть перейшла на всіх, бо всі згрішили (Римлянам 5:12,19). Гріхопадіння Адама принесло вирок смерті, як тільки він згрішив, і саме в цьому стані він народив своїх дітей. Отже, вони теж були на шляху до смерті, бо потік не міг піднятися вище свого джерела.

Відповідна ціна

Давайте пам'ятати, що коли Адам згрішив, йому нічого не було сказано про те, що після смерті він потрапить до раю чи пекла. Йому було сказано, що він повинен померти, а це означало просто, що він втратив привілей жити і насолоджуватися тим досконалим садом Едему — земним раєм. Гріх Адама, таким чином, означав втрату раю. Отже, Божий план спасіння обов'язково передбачає відновлення раю. Але як це можна здійснити? Писання відповідає, що це здійснюється через викупну працю Христа.

Одним із біблійних термінів, що використовується у зв'язку з викупною справою, є «викуп». Павло говорить нам, що «людина» Христос Ісус віддав себе «викупом» за всіх (1 Тимофія 2:5,6). У цьому уривку грецьке слово, перекладене як «викуп», є «антилутрон», що означає «відповідна ціна». Людина Ісус, яка померла як Спаситель на хресті Голгофи, була точною відповідною ціною за досконалого чоловіка Адама, який згрішив. Про Ісуса сказано, що він «став тілом», і що метою цього було «страждання смерті, ... щоб він благодаттю Божою скуштував смерть за кожного чоловіка». Івана 1:14; Євреїв 2:9

Коли відбулося перше пришествя Ісуса, головною рисою плану, який він виконував у той час, було покладання свого життя за гріхи всього світу. Іван Хреститель сказав про Ісуса: «Ось Агнець Божий, що бере на себе гріх світу». Івана 1:29

Якби не було додаткової підготовчої частини божественного плану, яка мала бути реалізована, робота Бога після смерті та воскресіння Ісуса полягала б у відновленні занепаłego людини до його втраченого стану — раю. Послання до віруючих тоді було б таким: «Прийдіть... Візьміть воду життя безкоштовно» (Об'явлення 22:17). Через Ісуса було зроблено все необхідне, щоб скасувати вирок смерті, який був винесений Адаму, а через нього — всьому людству; отже, наступним логічним кроком було б розпочати роботу з відновлення.

Але це не була робота, яку розпочали апостоли в день П'ятидесятниці. Дійсно, Ісус зцілив декількох хворих свого часу і воскресив декількох мертвих, але це було лише для того, щоб проілюструвати свою майбутню роботу. (Івана 2:11). Апостол Павло пояснює, що дари Духа, які були дані ранній Церкві і за допомогою яких було здійснено обмежену кількість чудес, мали «припинитися» або зникнути. (1 Коринтян 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Дехто з тих пір заявляв про здатність творити чудеса в ім'я Христа, але мертві не воскресали, і лише жалюгідно мала частка хворих навіть заявляла про те, що була чудесним чином зцілена, і ці заяви є сумнівними.

Учням Ісуса не було обіцяно здоров'я і вічне життя на землі. Натомість їм було сказано, що якщо вони бажають бути справжніми учнями Христа, вони повинні очікувати страждань і смерті разом з Ним. «Якщо хтось хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, візьме свій хрест і йде за Мною», — так Учитель виклав це питання тим, хто бажав дізнатися про умови учнівства. Матвія 16:24

Звісно, можна було б припустити, що якщо, як відкриває Писання, Ісус зайняв місце грішника у смерті, то ті, хто вірить у нього, не повинні помирати. Це буде правдою в Божому світі завтрашнього дня, але під час цього Євангельського віку розвивається інша фаза божественного плану спасіння, і вона є найважливішою.

Що це за фаза плану? Це покликання і відбір церкви Христа, підготовка її членів до того, щоб разом з Ним брати участь у роботі з дарування життя людству під час Месіанської епохи. Апостол описує це як «небесне покликання». (Євреїв 3:1; Філіп'ян 3:14). Ісус натякнув на це у своїй заяві до багатого молодого правителя, коли сказав йому, що якщо він піде за ним у смерть, то отримає «скарб на небі». Лука 18:18-22

Підготовлене місце

Ісус також згадав про небесну надію своїх послідовників, коли дав їм обіцянку: «Я йду приготувати вам місце. І якщо я піду, ... я знову прийду і візьму вас до себе, щоб там, де я, були і ви». (Іван 14:2,3). Петро згадує про небесну надію церкви у висловлюванні: «Через це нам дано великі й дорогоцінні обіцянки, щоб ви стали учасниками божественної природи». 2 Петра 1:4

Павло закликає християн спрямовувати свою любов на «те, що вгорі». Він каже нам, що це «те, де Христос сидить праворуч Бога». (Колосян 3:1,2). Це вказує на те, що нагорода церкви буде такою ж, як і нагорода Ісуса. Це також підкреслює апостол, коли він каже: «Якщо ми були посаджені разом із Ним у подобі Його смерті, то будемо й у подобі Його воскресіння». Римлянам 6:5

В останньому тексті міститься пояснення, чому послідовники Ісуса в цьому віці не отримують відновлення вічного людського життя — це тому, що вони покликані померти разом з Ісусом.

Іншими словами, жертвна робота божественного плану не була завершена на Голгофі. Це чітко висловлює Павло в Римлянам 12:1, де ми читаємо: «Тому благаю вас, брати, через милосердя Боже, щоб ви приносили тіла ваші в жертву живу, святу, приємну Богу, як розумне служіння ваше».

У Колосян 1:24 Павло говорить про заповнення «того, чого не вистачає до страждань Христа». Інші уривки представляють церкву в ролі жертви, яка віддає саме життя, виконуючи волю Божу. Саме про цю жертвну працю християн апостол говорить як про «посадження разом» у «подібності» до смерті Христа. Ісус не помер під засудженням, як грішник. Він помер жертвно, як добровільна жертва за гріхи. Його смерть забезпечила юридичне скасування гріха Адама і, через Адама, спадкових гріхів всього людства.

Виправдані через Христа

Тоді хтось може запитати, як послідовники Ісуса могли померти так само, як помер він? Хіба вони не є членами грішного роду, засудженими на смерть, так само як і все людство? Вони були такими, але Писання говорить нам, що після воскресіння Ісус з'явився перед Богом за нас. (Євреїв 9:24). Це означає, що заслуга Його жертви звільняє від засудження всіх Його посвячених послідовників, так що їхня смерть більше не розглядається Богом як засудження, а як жертва.

У Римлянам 6:10,11 Павло каже християнам, що вони можуть «вважати» себе «померлими для гріха», так само як Ісус «помер для гріха», тобто як жертва за гріхи. Це не означає, що жертвенна праця церкви необхідна для викуплення людства. Все це було здійснено Ісусом. Це означає, що Бог приймає жертви церкви так, ніби це жертви досконалих людей, і що через ці жертви церква готова працювати з Ісусом у Месіанську епоху як роздавальниця життя всьому людству.

Ті, хто складають справжню церкву Христа, чії імена «записані на небі», були покликані з цього світу і отримали запевнення, що завдяки крові Христа їх недосконалі справи прийнятні для Бога. На основі їх готовності пожертвувати земним життям їм обіцяна небесна нагорода. Таким чином, вони йдуть вузьким шляхом жертви, що веде до слави, честі та безсмертя. Матвія 10:39; Римлянам 2:7

Надія на безсмертя дається тільки церкві. Адам не був безсмертним, бо бути безсмертним означає бути захищеним від смерті. Людина не буде безсмертною, коли буде відновлена до досконалості в кінці Месіанської ери, але всі справжні, вірні християни цієї Євангельської ери будуть нарешті піднесені до безсмертя. Вони стануть такими, як зараз є Ісус, піднесеними, небесними істотами; і вони побачать Його таким, яким Він є, і будуть з Ним у Царстві, і царюватимуть з Ним тисячу років. 1 Івана 3:2; Об'явлення 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Відновлений рай

Коли робота цього Євангельського віку буде завершена і всі істинні християни будуть об'єднані з Ісусом у небесній фазі царства « », тоді почнеться робота з відновлення життя людства на землі.

Апостол Петро говорить про цю роботу Месіанської епохи як про «відновлення», і він каже нам, що про це говорили всі святі пророки Божі від початку світу. (Дії 3:20,21). Саме ці свідчення святих пророків описують земні благословення життя, які прийдуть до людства після другого приходу Христа. Виконання цих земних обіцянок має чекати до завершення церкви цього Євангельського віку, яка зібрана до Христа на небесному рівні - місці, підготовленому для них Ісусом. Івана 14:1-3

Після завершення роботи Церкви в Царстві Євангелія почнеться робота зі збору всього людства під проводом Христа, але не на духовному рівні, а на земному. Таким чином, все буде зібрано під проводом Христа, «і те, що на небі, і те, що на землі, у Ньому» (Ефесянам 1:10). Збирання церкви, яке розпочалося на початку Євангельської епохи, має бути завершене, і вся церква має бути об'єднана з Христом у славі, безпосередньо перед початком Месіанської епохи; отже, нам сказано, що в цьому «розподілі повноти часів» буде завершене як небесне, так і земне збирання до Христа.

Земні князі

Першими, хто буде відновлений до земної досконалості та життя, будуть вірні слуги минулого. Вони були батьками Ізраїлю, але стануть дітьми Христа і будуть зроблені «князями на всій землі». (Псалом 45:16). Ісус сказав, що Авраам, Ісаак, Яків і всі пророки будуть шановані як наставники народу під час цього царства. (Матвія 8:11; Луки 13:28-30). Вони будуть земними представниками божественного Христа і на них буде покладено завдання виконувати закони цього нового царства.

Ці земні представники божественного Христа будуть підкріплені чудодійною силою, так що не буде можливості уникнути законів, які будуть тоді введені — а це будуть закони Христа. Нам сказано, що тоді станеться так, що «кожна душа, яка не послухається (не підкориться) тому пророку, буде знищена з-поміж народу» (Дії 3:23). Тим, хто підкоряється законам Месіанського царства, не доведеться померати. Вони будуть відновлені до досконалості, яку втратив батько Адам, і на основі цієї земної досконалості матимуть можливість жити на землі вічно. Саме це мається на увазі під терміном «відновлення», який використовує апостол Петро, і терміном «відродження», який використовує Учитель. Матвія 19:28

У сотнях біблійних обіцянок, що стосуються благословень відновлення, які незабаром

прийдуть у світ, ми маємо загальний опис багатьох способів, якими це принесе щастя людям і вирішить їхні проблеми. Нам сказано, що знання про Бога заповнить всю землю, як води покривають море (Ісаія 11:9). Нам сказано, що Господь звернеться до людей з чистим посланням, яке дозволить всьому людству «кликати ім'я Господнє, служити Йому однодушно» (Софонія 3:9).

Нам також сказано, що тоді закон Божий буде записаний у серцях людей (Єремія 31:33,34). Це описує один із способів, за допомогою якого людина буде відновлена до досконалості, яку вона втратила, коли Адам порушив закон Божий в Едемі.

Для запису Божого закону в серцях людей буде потрібна допомога Бога. Тоді з'явиться чудотворна сила, яка допоможе тим, хто потребує допомоги і хто підкоряється правилам Царства.

Про той час нам сказано, що люди «навчаться праведності» (Ісаія 26:9). Вони також навчаться пізнавати Господа, пізнання якого є вічним життям. (Івана 17:3). Сатана буде зв'язаний у той час, і всі злі впливи будуть стримані (Об'явлення 20:1,2). Шлях назад до життя буде настільки простим, що «мандрівники, хоч і нерозумні, не заблукають на ньому» (Ісаія 35:8,9).

Як це буде відрізнятися від умов, з якими зараз стикаються християни! Останні йдуть «вузькою дорогою», яку важко знайти, а ті, хто її знаходять і

йде нею, піддаються спокусам і випробуванням майже на кожному кроці. (Матвія 7:13,14). Звичайно, Бог допомагає їм, і їхня нагорода надзвичайно велика. Але коли відкриється «шлях» відновлення, випробування цього віку закінчатися, і людству буде надана вся необхідна допомога, щоб воно могло швидко і повністю повернутися до досконалості і вічного життя на землі.

Ось такий план Бога для світу завтрашнього дня. Довгі роки підготовки майже завершилися. «Михайло», Цар у Божому світі завтрашнього дня, вже встав, і його повернення, щоб взяти собі наречену і прийняти царську владу над народами, призводить до «часу лиха, якого не було відколи існують народи». (Даніїл 12:1). Ця скрута, хоч і є болісною, готує світ до прийняття свого нового Царя, чия присутність ще не визнана і не усвідомлена ними. Але коли його слава буде виявлена, «всі люди побачать її разом». Ісаія 40:5

З Єрусалима «зростання його правління і миру» поступово поширюватиметься, поки не охопить усі народи, приносячи їм радість, мир і вічне життя. (Ісаія 9:6,7). Коли народи землі стануть більш смиренними, ніж вони є сьогодні, вони скажуть: «Ходімо, підемо на гору Господню, до дому Бога Якова, і Він навчить нас Своїх шляхів, і ми будемо ходити Його стежками». Коли вони будуть навчені шляхів Господніх, вони «перекують мечі свої на лемеші, а списи свої на серпи; народ не підніме

меча проти народу, і не навчатимуться більше війни». Міхей 4:1-4; Ісаїя 2:2-4

Так, Бог має план, і протягом століть він неухильно просувається до свого завершення. Зараз ми стоїмо на порозі «диспенсації повноти часів», коли великий фінал божественного плану буде здійснений для благословення всіх народів миром, щастям і вічним життям. Цей фінал божественного плану буде відповіддю Бога на молитву християн: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Матвія 6:10

Якщо ми знаємо про Божий план і про те, що він незабаром означатиме для стражденного світу, то ми маємо привілей розповісти про це іншим. Це справжнє послання Євангелія, «добра новина», яка зосереджена на викупній справі Христа. Коли у нас є можливість, давайте розповідати людям, що Божий план ніде не зазнав невдачі, а просувається згідно з Його задумом і до славного завершення. Його робота у світі вчора не зазнала невдачі. Його робота у світі сьогодні не зазнала невдачі. Його робота у світі завтра не зазнає невдачі. Ісаїя 42:4; 55:10,11; 53:10

Оскільки Божий план незабаром буде завершений у Його завтрашньому світі, вся земля скоро стане раєм, і все, що було втрачено в Едемі і придбано смертю Ісуса, буде відновлено для людей. Таким чином, Бог зітре сльози з усіх облич, і смерть буде поглинена перемогою. Об'явлення 21:1-5; 1 Коринтян 15:54